

Sygn. akt I PK 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa Z. J.
przeciwko P. Spółce jawnej J. C. i B. S.
o rentę wyrównawczą i zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach
z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt VIII Pa14/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach oddalił apelację Z.J. od wyroku z dnia 21 listopada 2013 r., którym Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił jego powództwo przeciwko P. Spółce jawnej o rentę wyrównawczą.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 442¹ § 3 k.c., przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji przyjęcie, że roszczenie powoda o rentę wyrównawczą uległo przedawnieniu.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecnictwie, a mianowicie, „czy w świetle obowiązujących przepisów prawa bieg terminu przedawnienia roszczeń o rentę wyrównawczą na zasadzie art. 442¹ § 3 k.c. rozpoczyna się z dniem dowiedzenia się przez poszkodowanego o doznaniu uszczerbku na zdrowiu, czy też z dniem kiedy poszkodowany dowiedział się o rozmiarach doznanej szkody, tudzież trwałości jej następstw”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecnictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecnictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni art. 442¹ § 3 k.c. Po pierwsze, ograniczając się do sformułowania swoich wątpliwości, skarżący nie przeprowadza jakiegokolwiek wyводу jurydycznego dla wykazania, że wątpliwości takie faktycznie istnieją i wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego. Rzeczą tego Sądu na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Po drugie, nie wiadomo jakie znaczenie dla wyniku sprawy miałyby mieć rozstrzygnięcie podnoszonej przez skarżącego kwestii, skoro ustalenie stanu wiedzy poszkodowanego co do szkody i osoby zobowiązanej do jej naprawienia należy przede wszystkim do podstawy faktycznej orzeczenia, a wobec jej niezakwestionowania powołaniem się na zarzut naruszenia prawa procesowego, podstawa ta jest wiążąca dla Sądu Najwyższego na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. (por. wyrok z dnia 15 listopada 2007 r., II PK 62/07, OSNP 2009 nr 1-2, poz. 4 oraz postanowienie z dnia 8 kwietnia 2008 r., I PK 300/07, LEX nr 465856). Po trzecie, ustalenie momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia z art. 442¹ § 1 i 3 k.c. niewątpliwie wymaga świadomości poszkodowanego o szkodzie. W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, według którego dowiedzenie się o szkodzie ma miejsce wówczas, gdy poszkodowany zdaje sobie sprawę z ujemnych następstw wypadku przy pracy. Momentem wyznaczającym początek okresu przedawnienia jest zatem dowiedzenie się o szkodzie, nawet jeśli poszkodowany nie zna jeszcze jej rozmiarów bądź trwałości następstw wypadku przy pracy. Poszkodowany musi

bowiem mieć świadomość szkody w ogóle, bez konieczności jej precyzyjnego obliczenia (por. wyrok z dnia 24 lutego 2015 r., II PK 88/14, LEX nr 1677802 i szeroko powołane w nim orzecznictwo).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.